

Sygn. akt III CSK 65/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku K. O.
przy uczestnictwie M. O.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 15 października 2015 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 kwietnia 2015 r., którym Sąd Rejonowy dokonał podziału majątku wspólnego uczestników postępowania w sposób bliżej opisany w sentencji. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 kwietnia 2015 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy nie uwzględnił jego nieporadności i bezzasadnie pominął zgłoszone wnioski dowodowe.

Analiza obszernych wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących

o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący przytoczył obszernie wywody na temat postępowania przed sądem drugiej instancji, lecz nie sformułował zagadnienia prawnego, na które powoływał się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazał też na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie przytoczył również argumentów świadczących o oczywistej zasadności wniesionej skargi, nie są nimi bowiem argumenty przytoczone w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych. Skarżący eksponuje swoją nieporadność i wyraża pogląd, że powinna ona stanowić okoliczność usprawiedliwiającą spóźnione zgłoszenie wniosków dowodowych oraz roszczenia opartego na art. 231 § 1 k.c. W postępowaniu o podział majątku wspólnego sąd rozstrzyga o roszczeniu o roszczeniu przewidzianym w art. 231 § 1 k.c., powinno być ono jednak zgłoszone do chwili zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji (art. 316 § 1 w związku z art. 13 § 2 i art. 383 k.p.c.). Z kolei powołanie nowych faktów i dowodów musi nastąpić już w samej apelacji.

W toku postępowania przed sądem pierwszej instancji skarżący nie oponował przeciw zaliczeniu do majątku wspólnego nakładów na nieruchomości stanowiącą majątek osobisty wnioskodawczynie i rozliczeniu ich wartości. Dopiero w piśmie z dnia 13 października 2015 r., stanowiącym uzupełnienie apelacji, zgłosił roszczenie przewidziane w art. 231 § 1 k.c. Samo powołanie się na nieporadność nie oznacza, że orzeczenie wydane przez sąd drugiej instancji z uwzględnieniem regulacji zawartej w art. 381 k.p.c. świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

